

**Stephen
Williams**

**DÍVKA,
KTERÁ
SI ŘÍKALA
TUESDAY**

Stephen Williams

**DÍVKA,
KTERÁ
SI ŘÍKALA
TUESDAY**

2016

Copyright © 2015 by Stephen Williams
Translation © 2016 by Michael Havlen
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu TUESDAY FALLING,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2015,
přeložil Michael Havlen
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2016

ISBN 978-80-7498-123-4

Občas ráda jen tak jezdím metrem a nechávám se unášet od jedné stanice ke druhé. Stanice, tunel a další stanice. Zas a znova.

Bílá. Černá.

Nikdy se na lidi ne dívám přímo, vždycky je pozoruju v oknech. Vidím jejich odrazy v temném skle.

Občas, když mi hlava třeští nesnesitelným hlukem, jezdím metrem a snažím se vypnout. Opírám se o spojovací dveře. Vnímám vibrace. Cítím duchy, kteří mnou cloumají. Čekám, až to všechno přestane.

Kluci se nahrnou do metra. Všichni mají kalhoty s rozkrokem až u kolen a baví se kňouravým rapperským slangem. Z jejich tvrdých a lesklých očí číší, že jsou sjetí. Mají na sobě rádobu originální oblečení, ale přitom se všichni zoufale snaží zařadit. Chtějí být vnímáni odděleně, ale přitom dohromady. Malí kluci v dospělých tělech, zmatení a zvalcování společností, se kterou nedokážou držet krok, a tak se jí aspoň snaží vysmívat. Je to vlastně smutné. Kdyby nebyli tak nebezpeční, mohla bych je zkusit pozvat domů a postarat se o ně.

Ale já, a starat se o někoho? To těžko. Naposledy jsem něco takového dělala ve čtrnácti a vydrželo mi to asi čtvrt hodiny.

Je jich šest. Nejmladší může mít tak třináct roků a nejstarší kolem šestnácti. Kdybyste sečetli jejich IQ, celkový výsledek by určitě nepřevýšil číslo mých bot, ale připadají si děsně chytří.

Ráda si s kluky jako oni pohrávám. Vidí mě sedět v rohu

vagonu. Malá emo holka, říkají si. Dívají se na moji plátěnou tašku a předpokládají, že v ní mám knížku básniček. Na nic zlého ani nepomyslí.

Vlastně je přeceňuju. Oni nemyslí vůbec. Řídí se kolektivním mozkiem. Následují vůdce. Hledají slabé kusy.

Slabé kusy, jako jsem já. Měřím ubohých sto padesát centů a jsem celá v černém, jako kdybych neměla nic lepšího na práci než se dívat na *Matrix* a vyrývat si nožem do ruky roztomilé obrázky. Pěkná holka – a pěkně pošahaná.

Květinka, která si doslova říká o utržení.

No tak do toho, kluci.

Jen si mě utrhněte.

2

„Kdo je to děvče?“ Inspektor Loss se dívá na záběry z bezpečnostní kamery ve vagonu metra. I když jde o záznam, nikoli o živý přenos, napětí v místnosti by se dalo krájet. Vzduch je ostrý jako břitva a kdesi v pozadí inspektorova mozku to srší, jako když se porouchá zářivka. Obraz na displeji je černobílý a rozlišení mizerné. Všechno se utápí v šedi a tváře jsou rozmazané, jako by je někdo napůl vygumoval.

Krev to však zakrýt nemůže.

„Nevím, pane. Teď prověříme kamery ze vchodu.“

Vyšetřovatelka se ne dívá na to, co právě zaměstnává jejího šéfa. Ona už to viděla a i nyní, po několika minutách, musí polykat sliny, které se jí hromadí v ústech. Musí, jinak by si pozvracela notebook.

Monitor je samá krev. Pokrývá těla mladíků ležících nehybně na podlaze vagonu. Rozstříkla se po sedadlech i oknech a tvoří dlouhé cákance na stěnách vozu. Třebaže je obraz černobílý a rozlišení bídné, inspektorovi je jasné, že jde o krev. A ví, že to není krev té dívky, protože ji právě viděl vy-

jít z metra bez jediného škrábnutí. Zhluboka si povzdychne a sáhne po elektronické cigaretě.

„Přetočte to,“ zavelí.

Displej na chvíli zčerná a pak se vagon vrátí zpátky do doby před masakrem. Žádná krev. Žádné mrtvoly. Jen mladé děvče v rohu a šest zfetovaných predátorů, co se hrnou posuvnými dveřmi dovnitř. Chvíli se kočkují, naoko do sebe buší pěstmi a dělají, jako že se rvou. Pak si všimnou té holky. I když jsou v rauši. Inspektor Loss navzdory rozkostičkovanému obrazu vidí, že ti kluci mají najednou druhé vánoce. Dva z nich si spolu radostně plácnou a celá parta se dá do pohybu směrem k dívce. Jsou si jistí svou silou a pohybují se v důvěrně známém prostředí. Nic je nemůže ohrozit.

Loss zírá na obrazovku. Neujde mu, že z jejich rozmazaných obličejů sálá zvířecí lačnost.

„Na to bych nespolehal, hoši,“ zašeptá.

3

Tramtadá, tak už jdou. Ten v mikině s kapucí si mě všimne první. Co to povídám – mikiny mají všichni. No jasně. Rádi by vypadali jako američtí gangsteři. Copak si neuvědomují, že je to celé blbost? Že idoly, ke kterým vzhlížejí, mají průměrnou délku života asi jako vrabci? Když to tak vezmete, měli by mi být vlastně vděční za to, že jim dám ránu z milosti. Vždyť tihle kluci ve skutečnosti nežijí, jen se pomalu rozkládají.

Ale dost úvah.

Chtěla jsem prostě říct, že ten vpředu, co má o něco větší kapuci než ostatní sráči, si mě všiml nejdřív. Nejspíš to bude hlavní mozek party. Když už nic jiného, umí jakž takž chodit vzpřímeně. Plácne si se svým tupějším klonem a začne pomalu postupovat směrem ke mně. Ostatní ho následují, jako by byli přivázaní na šňůrce.

Už jsem se vám svěřila, že tyhle borce přímo miluju? Když jsou v houfu, všichni mají drsný výraz a prázdný pohled. Kdybych ale jednoho z nich potkala v neděli samotné-

ho před kostelem a podala mu letáček, nejspíš by jen slušně poděkoval.

Teda ne abyste si mysleli, že jsem nějaká pánbíčkářka, to fakt ani omylem. Radši bych si nechala vrtat zuby, než abych si klekla na kolena před nějakým debilním knězem.

Míním to tak, že bez party v zádech jsou to jen synkové vypatlaných matek, kteří mají intelekt boxovacího pytle.

Což je samozřejmě neomlouvá.

Sleduju jejich postup v odrazu na okně vagonu. Když se přiblíží na necelý metr, sebejistě se zastaví – skoro jako na povel. Tak fajn, borci.

A už je to tady. Ten s největší kapucí se na mě zašklebí a promluví hlasem přátelským asi jako kudla v zádech.

„Čau, kotě, nechceš jít s náma a trošku si zablblnout, co?“

Paráda. Ten kluk je něco jako Shakespeare gangu. Úplný Romeo. Tisíce let lingvistické evoluce se mu podařilo zredukovat do jediné věty. Je to, jako by mi ukázal svoje péro a zeptal se: „Co mu říkáš?“

Toho si musím nechat na konec, jestli to půjde, když je s ním taková sranda. Přitáhnou si kolena k hrudníku a dál zírám z okna. Do tmavého tunelu ubíhajícího kolem rychlostí snad milion kilometrů za hodinu.

Začínají se usmívat. Cítí, že mají navrch. Myslí si, že kápli na snadnou kořist. Připadám jim jako vyděšená holka, která se lehce zlomí.

„Hej, kotě! Mluvim s tebou. Tam nic neuvidíš. Zato tady je toho k vidění hodně.“ Rozesměje se, dloubne loktem do parťáka a strčí si pravou ruku do uměle potrhaných džín značky Diesel.

Tady musím upozornit na dvě věci:

Zaprvé, je toho opravdu hodně vidět, protože jsme v tunelu a vagon ozařují jasná světla, která dělají z okna zrcadlo. Díky tomu o nich mám dokonalý přehled.

Zadruhé, pan Opičák si strká pravou ruku do kalhot, aby před kámoši zalomcoval svojí chloubou, a tak odhaduju, že je pravák. Pravák, který právě udělal všechno pro to, aby na mě nemohl zaútočit.

Tohle byste nevymysleli. Zastrášovat někoho tak, že se sami dobrovolně připravíte o výhodu! Je to něco podobného, jako by vás ohrožovali Teletubbies.

Teď už mě nemůžou dostat. Konečně se k nim otočím čelem, vytáhnu z tašky nůž a týpka s rukou v rozkroku bodnu do krku.

4

Inspektor pozoruje dívku v akci. Navzdory vybledlým barvám jasně vidí, že se usmívá. Navzdory trhavým záběrům a osvětlení jako z filmového hororu, které se spustí po zatažení za záchrannou brzdu, na ní poznává, že je šťastná. Když dívka kráčí zpátky vagonem, z jejích pohybů sálá krása a ladnost vypovídající o uspokojení z vykonané práce. Jako by se vagonem metra valila lidská tsunami. Loss potáhne z elektronické cigarety a pokračuje ve sledování videa. Pára nezakrývá ani jeden z těch hrůzných výjevů.

5

Bodnout někoho do krku není vůbec obtížné. Prostě vytáhnete z vojenské tašky nůž a vrazíte mu ho do hrdla, čímž mu proříznete krční tepnu jen pár centimetrů vedle průdušnice. Jak by to mohlo být těžké? Vždyť vás chtěl znásilnit a pak se dívat, jak se na vás postupně střídají jeho stejně vylízaní kámoši. Nic než sebeobrana.

Ne, těžké je nezastavit se v půlce a nezírat na kluka, který se před vámi svíjí na podlaze ve smrtelných křečích. Právě tady většina lidí chybuje. Musíte ho píchnout do krku, okamžitě nůž vytrhnout z rány a okopanými martenskami z rudé kůže otočit jeho tělo tak, aby vás nepotřísnila krev. Ta by vás prozradila. A musíte pokračovat dál. Nedat se odradit krví, která stříká z umírajícího v mohutných červených gejzírech na jeho parťáky i okolní stěny.

Nemůžete si přitom dovolit civět na ležící tělo. Kdepak. Švihnete nožem do očí dalšího kreténa v řadě a rozběhnete se podél lavic na opačný konec vagonu. Uprostřed fontán krve a bolestného řevu jste získali tři nebo čtyři vteřiny ná-

skoku, než se těm šmejdům vyplaví do žil adrenalin a vrhnou se po vás jako smečka. Samozřejmě, pokud to udělají, tak jste v prdeli. A to je ještě slabé slovo. Když to ale provedete jako já, tak se vzpamatují až ve chvíli, kdy vy už se zády opíráte o stěnu a máte na tváři pološílený úsměv od ucha k uchu.

Důležité je, ke které stěně se přitisknete. Vlak metra ujíždí devadesátikilometrovou rychlostí, a když se zatáhne za záchrannou brzdu – což je přesně to, co se za chvíli stane –, vzniklá setrvačná síla snadno srazí stojícího zfetovaného grázla na podlahu. Postačí i k tomu, aby vrhla malou emo holku přímo proti oknu, takže je důležité, aby se opírala o stěnu, která okamžitě zastaví její setrvačnost, zatímco oni naopak budou úplně na druhém konci, takže se proletí vzduchem co nejdál a přitom si polámou pokud možno všechny kosti ve svých grázlovských tělech.

Úsměv. Zatažení. Moje hlava téměř ani neregistruje děsivý skřípot brzd, protože je plná sněhu a ledu, ale ti kluci přede mnou už se netváří tak kurevsky chytře jako předtím.

Je celkem příhodné, že hned po zatažení za brzdu zhasnou stropní světla a vagon už ozařují jen blikající nouzové zářivky na stěnách a podlaze.

Hezký den přeju, hoši. Otevřu tašku a vytáhnu z ní dvě malé zahnuté mačety. Vstanu a vykročím k nim.

Šmik, fik.

Netrvá to dlouho. Nikdy to netrvá dlouho. Pokud by se to protáhlo, máte problém. Pokud by se to protáhlo, je po vás. Ve vagonu zavládne ticho. Vrátím se na své místo a uložím mačety zpátky do tašky. Už je nebudu potřebovat, ale nechci je tu nechat policii.

Proč jim usnadňovat práci? To by nebyla žádná zábava.

Jednu věc tu však policajtům přece jen zanechám. Vyndám ji z kapsy své staré americké vojenské košile a položím ji na kluka, co se prve hrabal v kalhotách. Nic nenamítá.

Pak vzhlednu ke kameře, aby si mě chlapci a děvčata v modrých uniformách mohli dobře prohlídnout.

A zmizím.

Mám hotovo.

6

Policistka poklepe na klávesnici. Záznam se vrátí o pár okének zpět a zastaví se ve chvíli, kdy se dívka usmívá do kamery. Inspektor Loss ucítí tlak v břiše. Dá si ruku před ústa a tiše si odříhne. Místností zavane pach tuku ze slaniny, ze kterého se mu udělá nevolno. Ještě víc než předtím.

„Co kamery před stanicí?“ zeptá se a sáhne do saka pro tabletky proti překyselení žaludku. Podřízená mu ukáže rozdělenou obrazovku svého notebooku, která ukazuje záběry z průmyslových kamer u vchodu do stanice metra Embankment, kde museli všichni cestující vystoupit, když vlak po zatažení za záchrannou brzdu zastavil.

„Nic, pane. Podle kamer vůbec neopustila stanici. Prošla kolem těch kluků jako duch a pak...“ Udělá rozmáchlé gesto oběma rukama a dodá: „... čárymáry, zmizela.“

Inspektor dál hledí na dívku na monitoru. Nemůže jí být víc než sedmnáct. „A kolik těch sympatických mladíků zabila?“

„Překvapivě jen jednoho. Šéfa party.“ Policistka znovu

poklepe na několik kláves. „Jistý Jason Dunne ze Sparrow Close.“

„Výborně.“ Sídliště Sparrow Close je pro inspektora Losse známým pojmem. Pokud byste hledali nějakou zanedbanou část města, kam neproudí žádné investice, ale zato v ní bují kšefty s drogami i kradeným zbožím a bydlí tam ti nejotrlejší zmetci, dokonalejší příklad byste asi nenašli.

„Ale ostatní už nikdy nebudou chodit,“ pokračuje policejní seržantka. „Přeřízla jim achilovky a vazy za koleny.“ Odvrátí pohled od počítače a otočí se čelem k šéfovi. „Vlastně toho udělala ještě víc, ale radši na to nechci myslet.“

Loss se jí ani nediví. Ze vši té krve na displeji notebooku už mu jde hlava kolem. Obrázky jsou sice černobílé, ale on je v duchu vidí barevně a v plném jasu. „A co to na něj nakonec položila?“ zajímá se.

Policistka se znovu obrátí ke svému počítači, začne ťukat do klávesnice a na obrazovce se objeví detailní pohled na bezvládné tělo Jasona Dunnea. Na džínách mu leží bílá kartička připomínající vizitku, přilepenou krví. Je na ní jediné slovo vytištěné písmem Arial:

Tuesday.

Anglicky úterý.

Inspektor ztěžka vzdychne. „Souhlasí to?“

„Co myslíte, pane?“

„Opravdu je úterý?“

Stoneová se s pohledem upřeným na monitor upjatě usměje. „Ne, pane. Je pátek.“

7

Je to v každých zprávách, křičí to doslova ze všech existujících médií.

Jeden zavražděný a pět doživotně zmrzačených!

Šestnáctiletý Jason Dunne a pět dalších mladíků vyloučených ze Základní školy Sparrow se včera v noci stali obětí brutálního útoku ve vlaku metra. Chlapec zemřel přímo na místě. Policie žádá případné svědky, aby se neprodleně přihlásili na nejbližší služebně, a připravuje tiskové prohlášení. Vyšetřovatelé případu by zvláště rádi mluvili s mladou ženou, která se v inkriminovanou dobu zřejmě nacházela na místě činu.

Když Lily tu zprávu uvidí, udělá se jí mdlo. Lekne se, že ta mladá žena, kterou chce policie vyslechnout, je ona. Po chvíli si uvědomí situaci a rozechvěle vydechne úlevou. Samozřejmě že není.

Nemůže to být ona.

Celou noc byla doma.

Přesně podle instrukcí.

Zaklapne notebook a vyleze z postele. Bez zvukového

doprovodu televizního zpravodajství je v místnosti náhle jasně slyšet déšť pleskající do okna za záclonami. Lily má na sobě svoje oblíbené modré flanelové pyžamo značky Marks & Spencer. Několikrát si musí povytáhnout kalhoty, které jí povážlivě padají. Rychle zhubla a teď váží necelých pětatřicet kilo. Kůže jí visí na kostech jako šaty na ramínku. Skoro to vypadá, jako by si vypůjčila tělo nějaké menší dívky. Oblékne si župan, pomalu vykročí ke dveřím svého pokoje, přitiskne hlavu ke dřevu a čeká, jestli neuslyší nějaké podezřelé šelesty. K jejím uším však doléhá jen rádio hrající v kuchyni a zvuk usilovného míchání, jak se matka snaží připravit snídani.

Žádné bouchání dveří a dusot lidí, kteří by se hrnuli dovnitř.

Žádný zápach drog, chlastu a nenávisti.

Žádný šakalí smích.

Žádné zvuky bití, ničení a chtíče.

Kde by se tady vzaly?

Lily odemkne bezpečnostní zámek, který si namontovala před třemi týdny, a zamíří do kuchyně. Poslední dobou toho moc nenachodí a žalostně tenké nohy ji stěží nesou. Matka stojí nad sporákem a tváří se, jako by vůbec nic nechápala. Lily se usměje. Je to příjemné. Už to moc často nedělá.

Než se to všechno stalo, matka jí vařila málokdy. Neměla na to čas. Musela si vzít tři práce, aby naplnila ledničku a měla na kredit do telefonu. Lily jí to splácela tím, že se ve škole pilně učila a snažila se vyhýbat malérům. Na sídlišti, kde bydlela, to nebylo vůbec snadné, ale ona si opravdu dávala pozor. Teď ji máma nenechá v bytě samotnou. Lily už nechodí do školy a málokdy opouští svůj pokoj. Sporák už není potřeba.

Když chcete umřít, tak prostě nejíte.

Lilyina máma zvedne oči od vaření a zahledí se na dceru. Lily v matčině tváři vidí své vlastní oči. Opuchlé od pláče. Suché, protože všechny slzy už vybrečela.

„Slyšela jsi to?“

Lily přikývne a taky se na ni podívá. Venku déšť mluví svým vlastním jazykem a naráží do oken. Lilyina máma se podívá na rádio: tichý a uměřený hlas hovoří o útoku na šest mladíků ve vlaku metra. Žena ostře kývne hlavou. Jen jednou.

„Ti hajzlové si to zasloužili.“

Lily se znovu usměje. Matčino zaklení, i když jen decentní, jí dodá zvláštní pocit jistoty. Je to jiné než vznášet se snovým světem ve vlastní hlavě, kde na ničem nezáleží a všechno je v pořádku. Lily vykročí a obejmě mámu, ale jen slabě, aby necítila, jak jí z kůže ostře vystupují kosti. Ví, že máma se obviňuje z toho, co se jí stalo. Když byla v práci.

„Řeknu ti, co uděláme, mami. Umícháš mi koktejl, já si zatím prohlídnu textovky a pak si zanádváme u rádia spolu.“

Není to mnoho, ale nic lepšího jí nenapadá. V poslední době ztratila schopnost komunikace. Sprádat slova a stavět si z nich ochranný štít patřovalo k jejím oblíbeným činnostem. Teď jsou pro ni slova bludištěm, v němž se beznadějně ztrácí. Vykročí pryč z kuchyně a matka se za ní s pláčem dívá. Naposledy viděla dceru jíst před dvěma dny, a to ještě mrkev nakrájenou na tak titěrné plátky, že se doslova ztrácely před očima.